

Boulogne

Op weg naar Boulogne begon de zuidwesten wind weer op te steken. We hadden de wind praktisch in de rug en hadden de golven mee. Wel slingerde we nog behoorlijk maar we liepen wel elf mijl. Een snelheid die de Electron niet vaak haalde. De andere, gunstige kant van dit weer was dat we niets hoefde te doen.

Die nacht had ik wacht van twaalf tot drie. We waren wat minder hard gaan varen want de golven waren zo snel geworden dat ze onder het schip door begonnen te lopen. Het remde telkens af als de Electron in een golfdal wegzakte. De kust was al duidelijk te zien. Althans, de lichten ervan. We zouden Boulogne binnenlopen nog tijdens mijn wacht. Om half twee moest ik de ouwe roepen. Via de salon liep ik naar de slaaphut. De deur van de slaaphut deed ik open en er kwam me een slaaplucht tegemoet die ik m'n ergste vijand nog niet toe wilde wensen. De ouwe was me al voor want toen ik nog bezig was om de deur te openen en de slaaplucht te incasseren had hij het schakelaartje van z'n kooilampje al te pakken. Hij ging half rechtop zitten en sprak: 'Goedemorgen, ik kom eraan.'

Ik bracht hem vlug op de hoogte met dat we binnen een uur Boulogne binnen konden lopen. Razendsnel vloog ik weer naar boven.

De lichtjes aan de wal leken telkens afgedekt te worden door iets wat de kustlijn afliep in de richting waar wij voeren. Eerst dacht ik dat het auto's waren maar daar was het te groot voor en bovendien kon er nooit zoveel verkeer zijn op dit uur van de nacht. Het leken net silhouetten van monsters, zo groot leken ze. Wat later zag ik dat het golven waren die boven ons uitkwamen die zo hoog waren dat de lichtjes er achter verdwenen. En weer wat later leken het nog grotere monsters want toen zag je de silhouetten van de golven die kapot sloegen op het havenhoofd. Zo kon je eens zien wat huizenhoge golven waren.

De ouwe kwam boven en na even met de wal geconverseerd te hebben via de VHF deelde hij me mee dat we de loods vanwege het slechte weer tussen de havenhoofden kregen. Zodra we tussen de havenhoofden waren moesten José en ik zo snel mogelijk de loodsladder klaar maken. Met deze zee was het onmogelijk om de loods op zee op te pikken. Ik ging naar beneden en porde José.

We moesten dus op eigen houtje naar binnen. Dat was wel iets voor de stuur en de ouwe. Op zulk soort ogenblikken, bijvoorbeeld ook met mist, leken ze voor elkaar getraind te zijn. De stuur nam het roer van de automaat over en de ouwe gaf heel kalm zijn instructies. Ze lagen elkaar helemaal niet, maar nu leken ze wel vrienden.

Het was verschrikkelijk hoe het te keer ging. We werden geslagen en gebeukt door hoge golven. Bij de ingang van de haven tussen de koppen van de havenhoofden was het het ergst. Daar stond een soort branding.

Ineens sloeg een golf met ontzettende kracht tegen de ouderwetse, ronde spiegel van de Electron alsof ze een klap op de billen kreeg. Alles schudde en trilde gedurende een paar seconden.

Doodkalm en droog reageerde de ouwe: 'dat maak je niet vaak mee stuur, paaltje pikken van achteren.'

De stuur stond snuivend, hikkend en piepend achter het stuurwiel duidelijk plezier te hebben en antwoordde met z'n alarm stem: 'nee, inderdaad, kap'tein.'

Af en toe sprong ons nietig, lege bootje, want nietig was de Electron nu met recht, als een schansspringer op nieuwjaarsdag in een dal tussen twee golven. Je zag het water aan beide zijde opspatten. Het witte schuim vertelde dat het schip misschien wel even was losgekomen en weer plat terecht was gekomen. De gekste herinneringen komen in zo'n gevaarlijke situatie op. Ik moest denken aan thuis vroeger, dat als je stond af te wassen je hand wel eens plat op het water sloeg. Dan kreeg je op je kop van je moeder omdat de hele boel nat geworden was.

Al die tijd hield ik me stevig vast aan de betimmering onder de ramen van het stuurhuis. Het was allemaal zo geweldig en groots. Er werd aan je geschud en getrokken alsof je in een pretpark was in een hele lange droom. Het was echt en ik was best wel benauwd. Voor het eerst maakte ik zoiets van dichtbij mee vanuit het stuurhuis. Meestal zat je als matroos beneden te wachten. Ik zag nu wat er gebeurde. Vlakbij passeerde we het rode vuurtorentje op het einde van een van de havenhoofden. Dan weer zag je het boven, dan weer beneden. Dan weer aan, dan weer uit. Heel

de wereld steeg en daalde met dat licht. Ik stond af te wassen. Ik zag m'n moeder. Ik hoorde het rammelen van de sleutels in de sloten. Een potlood had weten te ontsnappen uit het houdertje op de kaarten tafel. Ik hield me krampachtig vast. Dit had ik nog nooit meegemaakt. Stiekem vond ik het heerlijk. Ik zweefde. Op en neer. Ik kreeg klappen maar voelde geen pijn. Ik sloeg in het afwas water en sloeg en sloeg en sloeg enHet water wilde het lichtje en de voet waarop het geplaatst was vernietigen. Ook ons. Ik stond nog aan de betimmering geklemd me te verbazen toen we tussen de hoofden werden gesmeten En ineens was het doodstil. Misschien was ik dood maar het havenhoofd was de oorzaak van de stilte. De golven kwamen hier niet. De afwas was gedaan. Langzaam liet ik me los. 'Cor, de loodsladder!' beval de ouwe herinnerend en verbaast om mijn traagheid. Dat was het sein weer tot de werkelijkheid. Vliegensvlug ging ik naar beneden en met José maakte ik de loodsladder klaar. De loodsboot lag al naast ons op een afstand. Wat later kwam ze langsij en klom de loods aan boord. Hij was nog vrij jong en had net zo'n wolpetje als Louis, onze machinist. Misschien wordt hij ook al kaal, dacht ik.

Cor Vonk